

Museumsdirektør Dyveke Helsted. Foto Nordisk Pressefoto 1970.

Peter Seeberg

Som en gave

Thorvaldsens Museum er et lille verdensmuseum. Først og fremmest på grund af det vidtspændende kunstneriske materiale, som dets gaver havde samlet omkring sig til egen berigelse og oplysning, men derpå facetteret og perspektiveret ved de andre rige gaver, der er kommet til. Museet åbner således indblik i et tidsspand, i dets motivationer og normer, dets personlige og professionelle relationer, dets samfund og dets ideer, på basis af en aflæsning i levende kunstneriske manifestationer.

I tredive år har Dyveke Helsted med aldrig svigtende fornemmelse for museets status og dets art måttet føle og bestemme sig frem i det vanskelige – særligt vanskelige netop for et museum som Thorvaldsens – at forny uden at blænde, at flytte uden at det bemærkedes, at tilføje uden overdrivelse. Selv det fuldkomne trænger til at blive rykket en lille bitte smule ud af det ukrænkelige, men at gøre det uden postyr, det lykkes sjældent. Her er det lykkedes takket være de gennemovervejede og individualiserede anstrengelser på alle museets aktivitetsområder, som har karakteriseret Dyveke Helsteds hengivne indsats for museet og dets hensigt.

Værk efter værk er gennem faglig pleje kommet til sin oprindelige lysen i marmor ud fra et mådehold i indgreb. Det sees også i gibsen, der har fået lov til at gråne efter programmet: at for meget er værre end for lidt.

Som een af de første moderne museumsledere har Dyveke Helsted draget sit museum ind i formidling for børn og voksne ikke blot ved omvisninger, men arrangementer og opgaver, der giver de besøgende mulighed for at følge bestemte tråde gennem museets skatte.

Hun har i sin uhøjtidelighed god reference til de kry gadedrenge, der på Sonnes frise får nys om den thorvaldsenske gaves ankomst og straks skal hen og se på i følgeskab med en hund. Det er for de sonneske drenge og ægteparret, der går rundt og ser på ilandskibningen og videretransporten af kunstværkerne, at museet er oprettet. Der er en gammelfolkelig københavnsk selvfølgelighed i den måde, Thorvaldsens Museum tager imod sit publikum på. Det er et åbent hus.

Formidling til børnene, de store udstillinger, som har gennemløbet den europæiske kunst, der har forbindelse med Thorvaldsens tid, aftenkoncerterne, – alt sammen holdt i en stil, der er ligefrem og stor. Sådan ser man også alle museets publikationer for sig: de store

typer, de perfekte reproduktioner, papirets kvalitet; det er stemt sammen for at yde det bedste uden undskyldning.

Men vær vis på: det holder måde i sin fornemhed.

Ikke mærkeligt, at Dyveke Helsted har været kollegaen blandt kollegaer, der i hende har fundet ikke blot den interesserede og opmærksomme professionelle, men også en karakter af smilende bomsens og ufordrejet velvilje. Hjælpesom og ansvarsfuld i fælles anliggender.

Hvortil kommer det personligt emotionelle, hvor betragtningen viger for erindringen om gode dage i velværet: en sommersøndags eftermiddag i Vincennes, et palæ ved St. Paul, samtaler dag og aften, hvor det museale stilles til side. Det kan ikke blive bedre.

Dyveke Helsted vil nok ikke helt gå med til det, i ingen henseende. Men måske vil hun finde sig i det.